

[Per Federspiel.]

time forlangte, at de britiske forhandlere på stedet skulle tage stilling til det britiske bidrag til landbrugsfinansieringen. Der er her et farligt politisk moment, som jeg henvender regeringens opmærksomhed på allerede nu.

Det er utvivlsomt rigtigt, at forberedelsen til den danske indtræden i fællesmarkedet må ske gennem underhåndssamtaler både med Fællesskabets organer og med regeringerne inden for de seks og inden for de øvrige lande, der søger om optagelse. Jeg kan ikke helt se, hvorfor ministeren skulle være så pessimistisk — som også statsministeren har været det — at skyde tidspunktet helt hen til 1970. Det er nu klart, at den 1. juli 1968 vil fællesmarkedet være fuldt udbygget, og jeg kan ikke se nogen som helst hindring for, at Fællesskabet umiddelbart efter dette tidspunkt skulle være fuldt ud i stand til at optage nye medlemmer; den fortsatte udvikling i disse år ligger relativt klar — toldopbygningen, udbygningen af de forskellige regler — og 2 år er rigelig tid til at føre de forhåndsdrøftelser. Jeg er enig i, at når de endelige forhandlinger skal finde sted, bør det være sådan, at kommunikøet kan skrives, inden forhandlingerne begynder. Vi kan ikke én gang til risikere begivenhederne i 1963, hvor forhandlingerne, der var meget nær ved at lykkes, brød sammen af uvedkommende årsager.

Vi havde jo i 1962 en del forberedelser; i markedsudvalget blev lovgivningen gennemgået, og forskellige lovændringer blev gennemført med henblik på vor indtræden i fællesmarkedet. Der er imidlertid i mellemtiden sket en rivende udvikling lovgivningsmæssigt, domstolspraksis inden for fællesmarkedets domstol har udviklet sig, og det vil ganske utvivlsomt være nødvendigt igen at foretage en gennemgang af hele vort lovkompleks i det omfang, det berører et samarbejde ud over landets grænser.

Men der er et andet punkt, hvor det er mit indtryk at vi står ganske uden forberedelse. Ved vor indtræden i Fællesskabet kommer vi til at levere et ikke ubetydeligt kontingent af embedsmænd, dommere, kommissionsmedlemmer og parlamentariske repræsentanter til Fællesskabet. Der er naturligvis en række embedsmænd, der gennem årene har fået en endogså meget be-

tydelig erfaring i arbejdet inden for de europæiske organisationer på deres forskellige fagområder. Men er det givet, at det netop er disse embedsmænd, der vil søge stillinger inden for den europæiske kommission og dens forskellige forgreninger? Jeg tvivler meget på det. Jeg tror, man allerede nu bør begynde inden for administrationen at se sig om efter det mandskab, der vil være villig til — og det må jo være en frivillig sag — at søge arbejde inden for Fællesskabet og inden for dets forskellige organer at gå ud i et arbejde i et andet land og under en europæisk disciplin. Det må jo være sådan, at kvaliteten af de medarbejdere, der fra dansk side indgår i en international stab, vil være meget afgørende for den almindelige bedømmelse af vort land og dermed også for den interesse, der vil møde vore synspunkter og standpunkter.

Lad mig her minde regeringen om, at en dansk indtræden i Fællesskabet betyder andet og mere end undertegnelsen af en traktat og efterlevelse af dens forskrifter. Jeg nævnte før, at begrebet suverænitetets-afgivelse allerede for længst er erstattet af begrebet fællesskab.

Det væsentlige ved dette fællesskab er jo, at det ikke er rettet mod nogen, men tjener til at styrke vore egne samfund og virke som et bolværk for freden. Jeg tror, det er nødvendigt, at vore forhandlere under de fremtidige drøftelser med Fællesskabet finder lejlighed til, når det er muligt, at give udtryk for en positiv indstilling til denne tanke og de europæiske tanker i almindelighed. Det er jo desværre almindelig kendt, at man på de steder, hvor danske forhandlere er ved at blive træet af den evindelige grammofonplade, hvis indhold hovedsagelig består af handelspolitik og særskilte danske interesser. Allerede på et tidligt tidspunkt efter krigen var Danmark inden for OEEC berømt som ekspert i benyttelsen af undtagelsesklausuler. Selvfølgelig skal vore praktiske interesser varetages og varetages med styrke. Det ligger heller ikke for vor stemmeføring at fremsætte bombastiske udtalelser af statsfilosofisk indhold, men der er en mellemvej, en mellemvej, der undgår at give det indtryk, at det politiske indhold af Fællesskabet betragtes som et nødvendigt onde, og at det alene er priser og eksportmuligheder, der interesserer os. Det, der